

|| Φρ. Τ'ν ἔκαμα γατσόπ'λου (ἐνν. τὴν κοιλιὰ μου, δηλ. ἔφαγα χορταστικά) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Μόγιμις γατσόπ'λου (δηλ. στρογγυλὸς σὰν γαττάκι, ἐπάχυνες) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τοῦ παππᾶ ἡ μαυροκάττα / ποῖκε δύο καττοπούλια
τ' ἔναν ἄσπρο, τ' ἔνα μαῦρο / ἐφά'ανε τ' ἔναν τ' ἄλλο
Πόντ. (Οἶν.)

Γιάννε, Γιάννε καὶ Γιαννίτσ',
ἔμπα κ' ἔβγα 'ς σὸ καφούλ'
κι ἄρπαξον τὸ καττοπούλ'
(καφούλι=θάμνος) Πόντ. ("Οφ. Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαττάκι 1.

γαττοπροβιά ἡ, ἀμάρτ. κατ-θοπροβιά Ρόδ. κατ-θοπροβιά Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα ἢ γάττος καὶ προβιά.

Τὸ δέριμα τῆς γαλῆς. Συνών. γάττα 2, γαττουλοπροβιά, γαττουλοτόμαρο.

γαττορρώγα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. κατ-θορρώ'α Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-θα, καὶ ρῶγα.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα μικρὰς τὰς θηλάς τῶν μαστῶν. Συνών. γαττοβύζα.

γάττος ὁ, κοιν. γάττους κοιν. βορ. ἰδιωμ. γάττε Τσακων. (Πραστ.) γάτσος Ἡπ. (Χουλιαρ.) Κύθν. κάττος Ἄνδρ. Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βυζ. κάττους Θράκ. (Σηλυβρ.) Κυδων. κάτ-τος Εὐβ. ('Ανδρων. Κουρ. 'Οξύλιθ. κ.ά.) Κύπρ. κάτ-θος Σύμ. κάτσος Πελοπν. (Γέρμ. Κάμπος Λακων. Μάν.) γάττης Ἀμοργ. Κρήτ. (Μαλάκ. Χαν. κ.ά.) Νάξ. ('Απύρανθ. Δανακ. Φιλότ.) Πάρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ. 419 γάττ'ς Σάμ. γάτ-θης Ἡράκλ. κάττης Θήρ. Θράκ. (Τσανδ. κ.ά.) Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάν. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Μῆλ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Κωμιακ.) Πάρ. Πάτμ. Πελοπν. (Καλάβρ.) Σέριφ. Σύρ. Χίος ('Εγρηγόρ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. κάττ'ς Ἄνδρ. (Κόρθ.) Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) Τῆν. (Τριαντ.) κάτσης Μῆλ. κάτ-θης Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ. Τῆλ.

Τὸ Βυζαντ. γάττος καὶ κάττος, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. Λατιν. *cattus* καὶ *gattus*. Οἱ τύπ. γάττης καὶ κάττης ἐπίσης Βυζαντ. Οἱ τύπ. κάτσος καὶ γάτσος ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ ὑποκορ. κατσί - γατσί, δι' ὃ ἰδ. γαττί.

1) Αἰλουρος ὁ κατοικίδιος, τὸ ἀρσενικὸν τῆς οἰκοδιαίτου γαλῆς, δι' ἣν ἰδ. γάττα 1 κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Τσακων. : Εἶναι παστρικός γάττος. Δὲν ἀκοῦς τὸ γάττο πὸν νιαουρίζει; κοιν. Καλονθριμμένους εἶρι οὐ γάττους σας. Δὲ σ'μαζεῦντι λίγου τοῦ γάττου σας; κοιν. βορ. ἰδιωμ. Μοῦ 'φαγε ὁ κάτ-τος τὰ ψάρια Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Εἶντα λοῆς κάτ-τος εἶναι τοῦτος; Κύπρ. Ἐπετάχτη ἕνας κάτσος κ' ἐβούτηξε τὸ πουλλὶ Πελοπν. (Μάν.) Ὁ κάττης σας μοῦ 'φαγε τὸ κριάσι Ἰων. (Σμύρν.) Ὁ κάττης ἤφαε τὸ bodικό Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.) Εἶδα ἕνα γάττη ξεκοιλιασμένο Νάξ. ('Απύρανθ.) Ἡφαιεν ὁ κάτ-θης τὰ ψάρια Κῶς Τώρα θὰ ντζήσω 'γὼ μὲ τὸν γάτ-θη Ἀστυπ. || Φρ. Οὔτε γάττος, οὔτε ζημιὰ (ἐπὶ ἐσκεμμένης ἐξαφανίσεως ἀποδείξεων ἐνοχῆς) κοιν. Ὁ γάττος βλέπει, ὁ σκύλλος ἀκούει (ἡ γαλῆ ἔχει ὄρασιν ὀξυτάτην, ὃ δὲ κύων ἀκοῇ) πολλαχ. Περιπατεῖ σὰν δὲ γάττη (ἐπὶ τῶν βαδίζόντων ἐλαφρῶς) Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) Κάθιτι σὰ βριμένους γάττους (ἐπὶ τοῦ αὐστηρῶς ἐπιτιμηθέντος διὰ παράπτωμά τι καὶ σιωπῶντος) Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Ἐφυγε σὰ ζεματισμένους γάττης (συνών. τῇ προηγ.) Πάρ. Ἐπιασεν δὲν γάτ-θημ-βοῦ

τ' ἀνύχια (ἐπὶ ἀποτυχόντος εἰς ἐπιχείρησιν οἰκονομικῆς φύσεως) Ρόδ. Νὰ κάμης κάττη μούτσουνα καὶ ποδικοῦ μουστάκια (ἀρά) Θήρ. || Παροιμ. Λεῖπει ὁ γάττος, χορεύουν τὰ ποντίκια (ἐπὶ τῶν παραμελούντων τὸ καθήκον ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου) κοιν. Λεῖπ' οὐ γάττους χορεύ'μι τὰ ποντίκια (συνών. τῇ προηγ.) Στερελλ. (Φθιώτ. κ.ά.) Παλιὸς γάττος, τρυφερὰ ποντίκια (ἐπὶ ἡλικιωμένων, οἵτινες ἀρέσκονται εἰς ἀναρμόστους ἔρωτας μετὰ κορασίδων) σύνθηθ. Μὲ γέρο γάττο κάθεσαι, ποντίκια μὴ φοβᾶσαι (ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς μακρᾶς ἐμπειρίας) Χίος Μὲ γέρο κάτ-θη κἀίξε, ποντίκια μὴ φ-φο'ᾶσαι (συνών. τῇ προηγ.) Κάρπ. Ὁ κάτ-θης γιὰ τὸ ψάρι ἐπούλησε τ-τ' ἀμπέλι τ-του (ἐπὶ κοιλιδοδούλων) αὐτόθ. Ἄλλο δὲ σκάει ὁ διάβολος, παρ' ὅδας γράφῃ ὁ γάττος (εἰρωνικὴ παρατήρησις ἐπὶ παραλόγων ἀξιώσεων) Κεφαλλ. Κάττης πὸν κοιμάται, ποντικὸ δὲν πιάνει (ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὀκνηρίας) Χίος ('Εγρηγόρ.) Ὡς καὶ νὰ ρίξης τὸ γάττη, μὲ τὰ πόδια βρίσταιται (ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων νὰ προσαρμόζονται εἰς πᾶσαν κατάστασιν) ΔΚρήτ. Ὅπου λυπᾶται τοῦ κάτ-θη τὸ ψωμί, τρῶν οἱ πονδιτσοὶ τὰ ροῦχα του (ἐπὶ παραλόγου καὶ ἐπιζημίου φειδοῦς) Κάλυμν. Ἐχτυποῦσαν δὲν γάτ-θη μ-μὲ τ' ἀζύγγι κ' ἐψηλοκαμάρων-νε (ἐπὶ τῶν δυστροπούντων ἔναντι δελεαστικῶν προτάσεων) Ρόδ. Ὁ κάτ-τος τζ' ἂν ἐγέ-ρασεν, τὰ νύθια πού 'θεν, ἔδει (ἐπὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῶν κακῶν ἐξέων) Κύπρ. Πβ. καὶ γάττα 1 || Ἄσμ.

Μπῆκε ὁ γάττος 'ς τὸ τιμόνι / μὲ τοῦ ποδικοῦς μαλώνει Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐνας κάττης τὸ μαθαίνει / μαῦρα δύνεται καὶ πηαίνει

Πιάστε, bodικοί, χορὸ / κ' ἐγὼ 'ς τὴ μέση νὰ θωρῶ Κρήτ. (Βιάν. κ.ά.)

Ἀπόψε κάττης θὰ γενῶ καὶ τὰ τοιχὰ θὰ πιάσω,
κι ὅπου μοῦ 'ποῦνε ψίτι-ψίτ! ἐκεῖ θὰ πᾶ' νὰ κάτσω αὐτόθ.

Μωρὴ στραβοπινακωτὴ, μωρὴ στραβολεκάτη,
ὅπου βρωμοῦ δὰ χνῶτα σου σὰ δὰ σκατὰ τοῦ κάττη Νάξ. ('Απύρανθ.)

Βρέθει, σιονίζει / τὰ μάρμαρα ποτίζει
τζ' ὁ κάτ-τος μα'ειρεύκει / τζ' ὁ ποντικὸς χορεύκει (παιδικὸν) Κύπρ.

Ἐκλίστα κά' -ιν νὰ φνσῶ κ' ἐχπάραξε μ' ὁ κάττον
'κὶ ξέρω κάττος ἔτονε, 'κὶ ξέρω καττολέος

(ἐκλίστα κά' = ἐκλινα κάτω, ἔσκυψα) Πόντ. (Κρώμν.)

2) Εἶδος τῶν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς θαλάσσας ἀπαντῶντων εὐ-μεγέθων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σκυλλίων (*scyllium*), γνωστῶν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα «σκυλλόψαρα», πιθανῶς σκύλλιον ὁ αἰλουρίδης (*scyllium cattulus*) ἢ σκύλλιον τὸ ἀστερωτὸν (*scyllium stellare*), τοῦ γένους τῶν σκυλλιορ-ρινιδῶν (*scylliorhinidae*), τῆς τάξεως τῶν πλαγιοστόμων (*squalini*) πολλαχ. Συνών. γαττόψαρο 1. 3) Εἶδος καρ-κινίου τῆς θαλάσσης Τῆλ. Συνών. γάττα 3. 4) Τὸ φυτὸν ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (*artemisia absinthium*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*) Μακεδ. (Πάγγ.). Συνών. ἀγριαψιθεῖα 1, ἀψιθεῖα 1. β) Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, πιθανῶς γαλακτίτης ὁ γναφαλῶδης (*galactites tomentosus*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), οὔτινος οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ τρώγονται ἀποφλοιούμενοι Λῆμν. Συνών. ἀσπράγκαθο 2. γ) Ἐν τῇ φρ. τοῦ κάτ-θη τὸ πό'ι, τὸ φυ-τὸν κρίταμον τὸ παράλιον (*crithmum maritimum*), τῆς τά-ξεως τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliferae*) Ρόδ. (Σορον.) Συνών. κρίταμο. 5) Μετων., ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἄρπαξ Μακεδ. (Βο-γατσ.) Σύμ. Συνών. γάττα 7, γάττουλος 2. 6) Σπυρίς πλεκτὴ ἐκ ψιάθου ἢ καλάμου (εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν



των κτιστών) Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ. Σισάν.): *Μπάξ'τουν του γάττου* (γέμισε το ζεμπίλι) Βλάστ. 7) Είδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἷς τῶν παικτῶν ὑποδύεται τὸν «γάττον», ἕτερος τὴν «γάτταν», καὶ οἱ λοιποὶ τὰ «γαττάκια». Οἱ τελευταῖοι οὗτοι σχηματίζουν κύκλον, ἐντὸς τοῦ οὗ οὐκ εὐρίσκεται ἡ «γάττα», ἐνῶ ὁ «γάττος» παραμένει ἔξω τοῦ κύκλου καὶ, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπουσίας τῆς «γάττας», μεταβάσσης δῆθεν εἰς τὴν κρήνην διὰ νὰ φέρῃ ὕδωρ εἰς τὰ τέκνα τῆς, εἰσβάλλει ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ἀρπάζει τὴν τροφήν, ἣν εἶχε διανεῖμει εἰς ταῦτα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς· ἐπιστρέψασα δὲ καὶ ἀντιληφθεῖσα τοῦτο ἐκ τῆς ἀρνήσεως ἐνὸς ἐκάστου τῶν τέκνων τῆς νὰ πῇ τὸ κομισθὲν ὕδωρ, ἀφοῦ οὐδὲν ἔφαγε καὶ δὲν διψᾷ, τρέπεται εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀρπαγος, φεύγοντος περὶ τὸν κύκλον, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν τέκνων τῆς ἐκδιώκει τοῦτον μακρὰν μεθ' ὃ μεταβάλλονται οἱ ρόλοι καὶ ἡ παιδιὰ ἐπαναλαμβάνεται Σάμ. κ.ά. β) Ἐν τῇ φρ. ὁ *κάτ-τος* τῆς ὁ *ποντικός*, εἶδος παιδιᾶς παιζομένης καθ' ὃν τρόπον περιεγράφη ἤδη ἐν λ. *γάττα* 8β Κύπρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. *Γάττος* Ἀθῆν. Εὐβ. (Στρόφ.) Ἡπ. (Φιλιάτ. Μαργαρ.) Μέγαρ. *Κάττης* Ἰων. (Κρήν.), ὡς παρων. ὑπὸ τύπ. *Γάττος* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) κ.ά. *Κάττης* Θήρ. (Οἶα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Κάτ-της* Κάλυμν. κ.ά., καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. ὅς τ' *Γάττ'* Ἡπ. (Ἰωάνν.) *Κάτ-της* Κάρπ. Κουφον. τοῦ *Κάττη* ὁ *Πόρος* Κρήτ. (Ἀμάρ.)

γατιόσκατο τό, πολλαχ. *γατιόσκατου* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *γατιόσκατου* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *κατ-θόσκατο* Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. *κακίόσκατο* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* ἢ *γαττί* καὶ *σκατό*.

Τὰ κόπρανα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. : *Δὲ βουλεῖ νὰ πατήσης 'πὸν τὰ γατιόσκατα* (δὲ βουλεῖ = δὲν ὑπάρχει χῶρος) πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *Γιόμ'σι* οὐ τόπους *γατιόσκατα* Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) *Κάπου* βρωμοῦσι *κακίόσκατα* Πελοπ. (Κίτ. Μάν.). Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττιά* 1.

γατιοσφάζω ἀμάρτ. *κατιοσφάζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαττί*, παρ' ὃ καὶ *κατσί*, καὶ τοῦ ρ. *σφάζω*. Σφάζω καὶ ἐκδέρω ἀτέχνως ζῷον (πρόβατον, αἶγα, κλπ.): *Ἐὼ δὲν εἶμ' ἄξιος καθόλου νὰ σφάξω 'να 'ριφάκι. Τὸ κατιοσφάζω. Ἐκατιόσφαξές το, καημένε! Θαρρεῖ κανεὶς πὼς τὸ σφάξανε γάττες. Ποιὸς τό 'σφαξε; Σὰ γατιοσφαμένο 'ναι.*

γατιότριχα ἢ, *Λεξ.* Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρίχα*.

1) Ἡ τρίχα τῆς γαλῆς ἐνθ' ἂν. Συνών. *γατιουλότριχα*. 2) Μεταφ., κατὰ πληθ. συνήθως, *γατιόμαλλο* 1, ὃ ἰδ. *Λεξ.* Δημητρ.

γατιότρυπα ἢ, Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *γάττα* καὶ *τρυπα*.

Μικρὰ ὀπὴ ἀνοιγομένη εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τῆς θύρας (οἰκίας, ἀποθήκης, στάβλου, κλπ.), διὰ νὰ διέρχωνται αἱ γαλαῖ ἐνθ' ἂν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θότρυπες* Τῆλ.

γατιοῦ ἢ, ἀμάρτ. *κατιοῦ* Ἰων. (Κρήν.) *κατ-τοῦ* Κύπρ. Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα*, διὰ τῆς καταλ. -οῦ, δι' ἣν ἰδ. Σ. Μενάρδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. Ἀθηνῶν 9 (1912/13), 139.

Γάττα 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Εἶχε κ' ἡ κατιοῦ ποντί κ' ἡ σκυβγὲ καὶ τό 'γλειφε* (ἐπὶ τῶν προσπαθούντων νὰ μιμηθοῦν τοὺς κοινωνικῶς ἢ οἰκονομικῶς ἀνωτέρους) Κρήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θοῦ* Κάρπ. Μεγίστ.

γατιούδα ἢ, Θράκ. (Σουφλ.) *κατιούδα* Καππ. (Σιννασσ.) *κατιούδα* Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γάττα*, παρ' ὃ καὶ *κάττα* καὶ *κάτσα*, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδα.

1) Ἡ μικρὰ γαλῆ Θράκ. (Σουφλ.) Καππ. (Σιννασσ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γαττάκι* 1. 2) Εἶδος ἀγριοχόρτου ἐδωδίου Πελοπ. (Μεσσ. Παππούλ.) : *Ἀε νὰ φᾶς κατιοῦδες, δὲν κάνεις γιὰ τίποτα* Παππούλ.

γατιουδάκι τό, ἈΡουμेल. (Σωζόπ.) *καττ'δάκ'* Θράκ. (Μέτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ.

γατιούδαρος ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα* ἢ *γατιούδι* καὶ τῆς μεγεθυντ. καταλ. -αρος.

Ἡ ὁπωσοῦν μεγελοῦσμος γαλῆ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *γάτταρος*.

γατιουδέλα ἢ, ἀμάρτ. *κατ-θου' ἐλ-λα* Χάλκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδα*, παρ' ὃ καὶ * *κατ-θου' ὀδα*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έλα. Διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ μεσοφωνηεντικοῦ δ εἰς τὸν τύπ. *κατ-θου' ἐλ-λα*, βλ. Χ. Παντελ., Φωνητ., 32.

Εἶδος φυτοῦ, πιθανῶς ἐλελίφασκον τὸ ὄρμινον (*salvia horminum*), τῆς οἰκογενείας τῶν χειλανθῶν (*labiatae*), τῆς τάξεως τῶν σωληνιθῶν (*tubiflorae*).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θου' ἐλ-λες* Τῆλ.

γατιούδι τό, ἀμάρτ. *γατιούδ'* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) *γατιούδ'* Θράκ. (Αἶν.) *κατιούδι* Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — *Λεξ.* Βυζ. *κατ-τούδιν* Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *κατ-τούϊν* Κύπρ. (Μένοικ. κ.ά.) *κατιούδ'* Θράκ. (Γέν. Κασταν. Μάδυτ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) *κατιοῦδι* Ἰων. (Βουρλ.)

Τὸ Βυζαντ. ἀμάρτ. *γατιούδιν*, οὔτινος ἢ ὑπαρξίς τεκμαίρεται ἐκ τοῦ παραλλήλου Βυζαντ. τύπ. *κατιούδιν* (πβ. *γάττα*, *γάττος*). Διὰ τὸν τύπ. *κατιοῦδι*, πβ. *γαττί*.

Γαττάκι 1, ὃ ἰδ. ἐνθ' ἂν. : Παροιμ. *Λεῖπ' οὐ γάττους, παῖζ'νε τὰ γατιούδια* (ἐπὶ τῶν ἐπωφελοῦμενων τῆς ἀπουσίας γονέων, διδασκάλων, κλπ., καὶ ἀτακτούντων) Θράκ. (Σηλυβρ.) Πβ. καὶ *γάττα* 1, *γάττος* 1. Ἡ *κάτ-τα* χών-νει τὰ *κατ-τούδκια* τῆς ὅς ἐφτά τόπους (ἐπὶ τῶν λίαν φιλαργύρων) Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) *Σκυλλία* πουλεῖ καὶ *κατιούδα* ἀγοράζει (ἐπὶ ἀργοσχόλων ἢ περὶ μάταια ἀσχολουμένων) Πόντ. (Κοτύωρ. κ.ά.) Πβ. καὶ *γάττα* 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-τούδκια* Κύπρ. (Δάλ.)

γατιουδιά ἢ, ἀμάρτ. *κατιουδιά* Χίος (Δαφν. Κουρ. Χαλκ.) *κατιουδιά* Χίος (Καρδάμ.) *κατ-τουδία* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γατιούδι*, παρ' ὃ καὶ *κατιούδι*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) *Γαττιά* 1, ὃ ἰδ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ. Χαλκ.) 2) Εἶδος χόρτου, οὔτινος τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν πρὸς τὰ τοῦ χαμαιμήλου Χίος (Δαφν. Κουρουν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. *Κατ-θουδιά* Κάλυμν.

γατιουδιάζω ἀμάρτ. *κατ-τουδίαζω* Κύπρ. *κατιουδιάζω* Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) Μέσ. *κατιουδᾶμαι* Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

